

COM UN OCELL FERIT

Com un ocell ferit vaig arribar als teus càlids i afectuosos braços. Amb les ales cobertes amb benes vaig arribar a estimar-te. Sense cap recel vam formar una família. Sense cap explicació vas deixar d'amar-me.

Cada vegada la ferida es feia més gran. Les meves ales ja no servien. El meu cor tenia massa lesions com per fugir. Les teves paraules i les teves mans eren com espines. En una gàbia estava atrapada. En els teus braços em refugiava.

Els altres ocells em deien que allò no era normal, que volés a un altre lloc, però no podia, ja que les meves ales havien deixat de batre feia ja temps.

La teva manada era com tu. Segurament ve de família. Tots ells deien el mateix que tu, però pitjor. Tothom es reia com si no passés res. Tots eren iguals.

Però jo de tot això no m'adonava, creia que ja no tenia ales, que no podia fugir, que el que deies era cert, que els teus cops eren disciplina, que encara m'estimaves, que tot s'arreglaria. Però no va ser així.

No va ser fins que em van treure a la força de la meva gàbia que no em vaig adonar de que podia volar, que valia molt més del que em deies, que la violència no es positiva i, sobretot, que ja no m'estimaves.

Com un ocell ferit vaig arribar a tu, i com un ocell sense ales vaig escapar de les teves amenaces.

L'ocell ferit va recuperar-se. Va tornar a volar. Va tornar a sentir el vent i la tranquil·litat del cel. Va recordar el que és ser lliure, sense estar en una gàbia.

Pseudònim: L'ocell

SEGON PREMI CARTA AL MALTRACTADOR 2020

Emma Padilla Gómez

4t d'ESO

Col·legi Sta. Teresa de Jesús

(15 anys)